

for saadanne Spørgsmaal. Det er mig ikke af Interesse enten at bekræfte eller at benegte dette; men det er mig pienthylligt, at det er en høist upraktisk, uhensigtsmæssig Bei, som ærede Ministre ville slaa ind paa. Thi hvad fører det til? Det fører til og kan ikke føre til Andet end til blot at nøde Finantsudvalget til at gaa den noget mere omstændelige Bei at henvende sig til Thinget for at indhente de Dplysninger, det maatte savne. At Thinget er i Besiddelse af Midler til at fremstaae saadanne Dplysninger, derom næres der jo ikke Tvivl fra nogen Side, ikke heller fra den høitærede Ministers Side. Men er man altsaa paa det Reue dermed, at Thinget, og altsaa gennem Thinget ogsaa Finantsudvalget, kan staae sig de Dplysninger, som man maatte trænge til ved Udøvelsen af Kontrollen af Administrationen, ser jeg ikke, at der er nogen rimelig Grund — jeg bruger dette Udtryk, netop fordi den høitærede Minister har fundet det rigtigt at betegne det her foreslaaede Skridt som urimeligt — til at gaa den Omvejsvei, at bruge de Omstændeligheder, som ere fornødne for at sikre sig den utvivlsomme, reelle og formelle Ret til dette Spørgsmaal. Jeg tror, at saabel Thinget og dets Udvalg som ogsaa særlig de høitærede Ministre selv ere bedre tjente med at gaa den simpleste og mest praktiske Bei, nemlig at stille sig paa Forhandlingsfod overfor de af Thinget nedsatte Udvalg og ikke forsøge paa at hævde en Benægtelsesret, som de dog ikke ere i Stand til at gennemføre, naar Udvalget kræver de Dplysninger af dem, de savne. Naar den meget ærede Minister har ment, at den Form, som jeg som Forslagsstiller paa Finantsudvalgets Begne har foreslaaet Thinget at benytte for at indhente disse Dplysninger, var urigtig, var underlig, var altsaa vidtløftig, altsaa stort et Apparat at sætte i Bevægelse derfor, saa indser jeg ikke, hvorfor overhovedet en parlamentarisk Kommission skal anses for at være et saa overordentlig stort og vidtløftigt Apparat. Jeg vilde endog anse det for at være meget hensigtsmæssigt, om vi her i Thinget kom mere ind paa den engelske Praxis, hvor saa at sige samtlige Thingets Udvalg have parlamentarisk Bemyndigelse til at sikre sig Indbøvelsen af alle de Dplysninger, de maatte trænge til. (Dinefen: Dertil behøves en Grundlovsforandring!) Jeg veed ikke, hvilken Paragraf i Grundloven der trængte til Forandring til Gjennemførelsen af denne Praxis. Jeg tror, som sagt, at det ikke er noget vidtløftigere Apparat, end Diemedet kræver, det at nedlægge et Udvalg med den Bemyndigelse at kunne kræve Dplysninger.

Man kunde have gaaet en anden Bei, nemlig at have stillet en Interpellation her i Thinget. Jeg har tænkt mig, at den høitærede Minister har sigtet til en saadan Bei, og den har ogsaa været under Overveelse; men netop overfor de Spørgsmaal, det her dreier sig om, var det aabenbart mere praktisk og hensigtsmæssigt at gaa den anden Bei, at søge Dplysninger gennem et parlamentarisk Udvalg. Det er nemlig klart nok, at det her i Thinget er vanskelige paa staaende Fod at tilveiebringe samtlige de Dplysninger, som man maatte finde fornødne. Naar der her i Thinget afgives et mundtligt Svar, saa vide alle ærede Medlemmer meget vel, at et Svar kan være af den Betskaffenhed, at det i sig selv giver Anledning til nye Spørgsmaal, og saadanne nye Spørgsmaal, som Svaret maatte give Anledning til, ville meget vanskeligt kunne stilles paa staaende Fod. Derfor tror jeg, at det er en meget naturlig, hensigtsmæssig og praktisk Bei, som man har foreslaaet det høie Thing at gaa, at nedlægge en parlamentarisk Kommission. Jeg skal slutte med at sige, at jeg vilde ønske, at man i det Hele taget kunde komme ind paa en mere omfattende Brug af parlamentariske Kommissioner. Jeg tror, at det vilde være en heldig Praxis, hvad jo ogsaa Erfaringerne i det mest parlamentariske Land i Verden have vist. — Jeg skal altsaa anbefale Forslaget, og jeg haaber, at den parlamentariske Kommission vil kunne afgive sine fra Ministeren indhøvede Dplysninger saa hurtig, at de maatte kunne foreligge for det høie Thing til 3die Behandling af Finantsloven

Scharling: Jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvilken Myndighed der er tillagt Finantsudvalget i Retning af at øve Kontrol med Administrationen, begjære Dplysninger o. s. v. Jeg skal derom kun bemærke, at det forekommer mig, at de Udtalelser, der nu falder fra den ærede Forslagsstiller om det Dufkelige i, at Udvalg havde en saadan Myndighed, som nu formentlig kun parlamentariske Kommissioner have, maa siges at tyde paa, at det dog maa anses som noget tvivlsomt, om Finantsudvalget som saadant har nogen yderligere gaaende Myndighed end andre Udvalg, og altsaa særlig den Myndighed, som det ærede Medlem vilde tillægge det. Jeg finder ikke Anledning til at forbyde mig nærmere deri, men jeg skal kun bemærke, at naar den ærede Forslagsstiller har sagt, at det er paa Finantsudvalgets Begne, at han indbringer